

Jeg forstår det simpelt hen ikke, og jeg synes, det er en lidt hånlig holdning i forhold til de mennesker, som rent faktisk har fået et arbejde på ordinære vilkår, at man bare affærdiger dem med: Det er jo bare 3.000. Jamen det er jo vigtigt for de 3.000, selv om det kunne have været nogle flere, hvis kommunerne og andre havde levet op til deres ansvar.

Så lyttede jeg meget opmærksomt – og det er min anden bemærkning – til finansministeren, og jeg forstod på finansministeren, at der simpelt hen ikke var grænser for, hvad denne her regering havde gjort for at sikre, at de fyringer, der har fundet sted, ikke gik ud over den ældre aldersgruppe. Der er simpelt hen ikke nogen grænser. Man har skrevet ud, og man har henvendt sig, osv., osv., osv. Det er jo alt sammen strålende.

Så er der jo kun én ting tilbage, og det er at kigge på resultatet, og dér kan man sige, at på trods af at regeringen altså har gjort alt, hvad der stod i dens magt, for at undgå, at det specielt ramte de ældre, så er virkeligheden ifølge et svar, som finansministeren har givet til et medlem af Enhedslisten, at andelen af varslede afskedigelser blandt medarbejdere over 50 år er 45 pct. Det vil sige, at stort set halvdelen af dem, der bliver fyret, er over 50 år. Det fremgår også, som hr. Lars Barfoed rigtigt nævnte det, at hvis vi tager aldersgruppen 55-66-årige, så er det 27 pct. af dem, der bliver afskediget, der er i den alder.

Hvordan forholder det sig så til dem, der er ansat? Det forholder sig på den måde, at det er en kraftig overrepræsentation. Når vi tager den gruppe, der hedder 55-66-årige, er det en 50 pct.s overrepræsentation, man har fyret i den ældre aldersgruppe.

Så på trods af alle anstrengelserne, vil jeg gerne sige til ministeren, på trods af alt det, som man åbenbart påstår man har gjort fra regeringens side, er resultatet soleklart: Det er den ældre arbejdsgruppe, der rammes, og den rammes forholdsmæssigt hårdst, og det er dem, der har de dårligste muligheder for at gå ud og få et andet arbejde.

Derfor er konklusionen meget enkel: Regeringens politik er altså fjendsk over for de ældre medarbejdere i det offentlige såvel som i det private.

Ole M. Nielsen (KRF):

Jeg havde egentlig ønsket en kort bemærkning yderligere til finansministeren, men jeg kan klare det hele i ordførertalen her.

Jeg vil sige, at man virkelig må ønske for den her regering, at der er projekter, der vil lykkes bedre, end det er sket med hensyn til at få gennemført sine gode holdninger og sine gode intentioner i fyringspolitikken, for det er i hvert fald ikke lykkedes.

Jeg synes, det er beskæmmende, at finansministeren ikke har mere indflydelse på, hvad der sker rundtomkring, når ministrene og departementscheferne altså ikke af sig selv kan opføre sig moralsk ordentligt i forhold til ældre medarbejdere, og de så heller ikke har indflydelse på finansministerens ønsker. Jeg havde ellers indtryk af, at finansministeren har stor indflydelse i regeringen, men det er altså ikke lykkedes på det her område, må vi erkende.

Intentionerne er ikke lykkedes, og jeg tror ikke meget på, at der er kommet nogle virkelig kraftige signaler fra Finansministeriet til de andre ministerier om, hvordan de skulle forholde sig specielt til de ældre medarbejdere, før her helt for nylig.

Kl. 10.45

Tilbage til sagen om servicejob. Man kan sige, at med den politik, regeringen fører i forhold til de ældre, var det jo meget nyttigt at have muligheden for servicejob for dem på 48 år og derover. Det ville jo ligge helt i forlængelse af hinanden, kan man sige.

I Kristeligt Folkeparti stemte vi i sin tid imod loven om servicejob, og det var, fordi vi mente, det var forkert, at målgruppen startede helt nede fra 48 år, og at man reelt kan gå i sådan et trods alt kunstigt finansieret job i 17 år, altså fra man er 48 til man er 65 år. Det var vi inderligt imod.

Hr. Ole Sohn argumenterer godt nok for, at det her er fuldstændig ordinære job. Ja, men finansieringen er ikke fuldstændig ordinær, må vi dog erkende. Derfor har vi hele tiden ment, at ordningen kunne være god nok, hvis bare aldersgruppen startede fra 55 år.

Det fremførte vi også ved førstebehandlingen af det lovforslag her, og vi havde egentlig tanker om at stille et ændringsforslag, men vi konstaterede, at det ikke var til at komme nogen vegne, fordi besparelsen på servicejob jo var medtaget i finansloven og i finanslovsforliget med Dansk Folkeparti osv., og derfor har vi ikke gjort det. Men det var egentlig vores intention at sige: Vi